

J. K. ROWLINGOVÁ

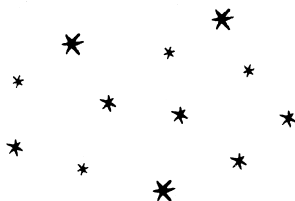
Harry Potter

A OHNIVÁ
ČAŠA

IKAR

PETROVI ROWLINGOVI
NA PAMIATKU PÁNA RIDLEYHO
A SUSAN SLADDENOVEJ, KTORÍ POMÁHALI
HARRYMU VYLIEZŤ ZO SKRINE

OBSAH

PRVÁ KAPITOLA

Dom rodiny Riddlovcov • 7

DRUHÁ KAPITOLA

Jazva • 22

TRETIA KAPITOLA

Pozvanie • 32

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Opäť v Brlohu • 45

PIATA KAPITOLA

Vydarené výmysly Weasleyovcov • 56

ŠIESTA KAPITOLA

Prenášadlo • 71

SIEDMA KAPITOLA

Bagman a Crouch • 81

ÔSMA KAPITOLA

Svetový pohár v metlobale • 101

DEVIATA KAPITOLA

Temné znamenie • 123

DESIATA KAPITOLA

Zmätok na ministerstve • 150

JEDENÁSTA KAPITOLA

V Rokfortskom exprese • 163

DVANÁSTA KAPITOLA
Trojčarodejnícky turnaj • 176

TRINÁSTA KAPITOLA
Divooký Moody • 197

ŠTRNÁSTA KAPITOLA
Neodpustiteľné kliatby • 213

PÄTNÁSTA KAPITOLA
Beauxbatons a Durmstrang • 231

ŠESTNÁSTA KAPITOLA
Ohnivá čaša • 251

SEDEMNÁSTA KAPITOLA
Štyria reprezentanti • 273

OSEMNÁSTA KAPITOLA
Váženie prúťikov • 289

DEVÄTNÁSTA KAPITOLA
Uhorský chvostorožec • 314

DVADSIATA KAPITOLA
Prvá úloha • 336

DVADSIATA PRVÁ KAPITOLA
Hnutie za oslobodenie domácich škriatkov • 361

DVADSIATA DRUHÁ KAPITOLA
Nečakaná úloha • 382

DVADSIATA TRETIA KAPITOLA
Vianočný ples • 399

DVADSIATA ŠTVRTÁ KAPITOLA
Exkluzívna správa Rity Skeeterovej • 428

DVADSIATA PIATA KAPITOLA
Vajce a oko • 451

DVADSIATA ŠIESTA KAPITOLA
Druhá úloha • 471

DVADSIATA SIEDMA KAPITOLA
Tichošľap sa vracia • 499

DVADSIATA ÔSMA KAPITOLA
Šialenstvo pána Croucha • 524

DVADSIATA DEVIATA KAPITOLA
Sen • 551

TRIDSIATA KAPITOLA
Myslomisa • 567

TRIDSIATA PRVÁ KAPITOLA
Tretia úloha • 590

TRIDSIATA DRUHÁ KAPITOLA
Mäso, krv a kosť • 619

TRIDSIATA TRETIA KAPITOLA
Smrťožrúti • 626

TRIDSIATA ŠTVRTÁ KAPITOLA
Priori incantatem • 641

TRIDSIATA PIATA KAPITOLA
Veritaserum • 651

TRIDSIATA ŠIESTA KAPITOLA
Cesty sa rozchádzajú • 672

TRIDSIATA SIEDMA KAPITOLA
Začiatok • 694

DOM RODINY RIDDLOVCOV

Obyvatelia Little Hangletonu ho stále nazývajú „dom Riddlovcov“, hoci odvtedy, čo tu Riddlovci bývali, prešlo už veľa rokov. Ten dom stojí na kopci vysoko nad dedinou, niektoré okná má zatlčené doskami, na streche chýbajú škridlice a po jeho priečelí sa divo rozrastá brečtan. Dom Riddlovcov bol kedysi elegantným sídlom a široko-ďaleko najväčšou a najkrajšou stavbou, teraz tu však stojí zvlhnutý, spustnutý a neobývaný.

Miestni obyvatelia sa zhodujú v tom, že tento starý dom je strašidelný. Pred pol storočím sa v ňom udialo čosi záhadné a hrozné, čosi, o čom starší obyvatelia mestečka s obľubou debatovali vždy, keď nebolo koho ohovárať. Tá historika prišla na pretras toľko ráz, pričom ju vždy niekto „vylepšil“, že dnes už nik netuší, čo je pravda a čo nie. Všetky verzie sa však začínali rovnako: v jedno pekné letné ráno na svitaní pred päťdesiatimi rokmi, keď bol majestátny dom Riddlovcov ešte udržiavaný, slúžka vošla do salóna a našla všetkých troch Riddlovcov mŕtvych.

S vreskotom bežala dolu kopcom do dediny a zburcovala, koho mohla.

„Ležia tam s očami dokorán! Studení ako ľad! Oblečení tak, ako vstali od večere!“

Privolali políciu a v celom Little Hangletone to len tak kypelo zdesením a zvedavosťou a zle skrývaným

vzrušením. Nikto sa nenamáhal predstierať, že je mu Riddlovcov ľúto, lebo nikdy sa netešili veľkej obľube. Starí Riddlovci boli nafúkaní, bohatí snobi a ich syn Tom bol ešte horší. Dedinčanov zaujímal len to, kto ich zabil – všetkým bolo jasné, že nie je celkom normálne, aby traja navonok celkom zdraví ľudia počas jednej jedinej noci padli na zem mŕtvi.

V miestnej krčme „U obesenca“ mali v tú noc fantastickú tržbu, lebo sa tu zišla skoro celá dedina, aby predebatovala možných vrahov. Za to, že opustili svoje domáce kozuby, sa dočkali odmeny – odrazu sa dramaticky vrátila dnu Riddlovie kuchárka a stíchnutej krčme oznámila, že polícia práve zatkla istého Franka Bryceca.

„Frank?!“ zvolalo zopár ľudí. „Ten určite nie!“

Frank Bryce bol záhradník Riddlovcov. Žil sám v schátranom domci na riddlovskom pozemku. U Riddlovcov robil odvtedy, čo sa vrátil z frontu s boľavou nohou a nechutou zdržiavať sa tam, kde je veľa ľudí a hluku.

Všetci sa odrazu predbiehali, kto zaplatí kuchárke pohárik, aby sa dozvedeli čo najviac podrobností.

„Vždy mi pripadal dajaký čudný,“ vravela dychtivým poslucháčom po štvrtom sherry. „Taký akýsi nepriateľský. Ak som ho nepozvala na čaj stokrát, tak ani raz. Nikdy nemal rád spoločnosť.“

„Krivdíte mu,“ povedala žena pri bare, „Frank si vo vojne vytrpel. Chce mať len pokoj. To však nie je dôvod, aby...“

„Kto iný mal teda kľúče od zadného vchodu?!“ vyštekla na ňu kuchárka. „Náhradný kľúč visel v záhradníkovom domci, odkedy sa pamätám! A dvere neboli

poškodené! Ani okná! Frank sa nemusel vôbec namáhať – vkradol sa do domu, keď sme všetci spali...”

Dedinčania si vymenili zachmúrené pohľady.

„Vždy som mal taký pocit, že je nebezpečný, veru tak,“ zahundral nejaký chlap pri bare.

„Vojna ho obrala o rozum, tak vám poviem,“ ozval sa krčmár.

„Či som ti nevravela, Dot, že by som nerada s ním prišla do sporu?“ vzrušene zvolala od rožného stola akási žena.

„Hrozná povaha,“ pritakala Dot horlivo. „Spomínam si, keď bol malý, tak...”

Na druhý deň ráno už v Little Hanglestone nik nepochyboval o tom, že Riddlovcov zavraždil Frank Bryce.

Na tmavej a ošumelej policajnej stanici v susednom Great Hanglestone však Frank tvrdohlavo trval na tom, že je nevinný, že jediný, koho v deň smrti Riddlovcov zarezal v blízkosti domu, bol celkom neznámy, asi šestnásťročný chlapec s tmavými vlasmi a bledou pokožkou. Nik iný v dedine však takého chlapca nevidel, polícia bola preto presvedčená, že si ho Frank vymyslel.

A keď to už s Frankom vyzeralo veľmi zle, prišla lekárska správa o príčine smrti a všetko sa zmenilo.

Policajti sa s takou čudnou správou ešte nestretli. Tím lekárov prezrel telá a dospel k záveru, že Riddlovcov nikto neotrávil, nebodol, nezastrelil, neuškrtil, nezadusil, ani im nijako neublížil (teda aspoň pokiaľ oni môžu potvrdiť). V správe, z ktorej sa nepochybne dalo vycítiť ohromenie, sa ďalej písalo, že Riddlovci sú vlastne absolútne zdraví – odhliadnuc od toho, že sú všetci traja mŕtvi. Lekári však uviedli (zrejme v snahe stoj čo stoj nájsť na ich telách čosi nezvyčajné), že všetci Rid-

dlovci mali na tvárach výraz hrôzy – bezradná polícia však vyhlásila, vraj kto to kedy počul, aby traja ľudia naraz zomreli od strachu?

A keďže neexistoval nijaký dôkaz, že Riddlovci boli zavraždení, museli Franka pustiť. Riddlovcov pochovali na miestnom cintoríne a ich hroby zostali ešte hodnú chvíľu predmetom zvedavého záujmu. Frank Bryce sa však napodiv vrátil do svojho domca na riddlovskom pozemku, čo sa dedinčanom videlo podozrivé.

„Podľa mňa ich zabil, nech si policajti vravia, čo chcú,“ vyhlásila Dot v krčme „U obesenca“. „Keby mal v sebe aspoň štipku slušnosti, tak by odišiel, vie predsa rovnako dobre ako my, že ich zabil.“

Frank však neodišiel. Aj naďalej sa staral o záhradu pre nasledujúcich obyvateľov Riddlovie domu, a potom ďalších a ďalších, pretože ani jedna rodina tam dlho nezostala. Noví majitelia tvrdili, že ten dom je akýsi strašidelný, za čo zrejme do istej miery mohla i prítomnosť samotného Franka, a tak sídlo zostalo neobývané a postupne chátralo.

Bohatý pán, terajší majiteľ riddlovského domu, tam ani nebýval, ani ho nijako nevyužíval; ľudia vraveli, že si ho zrejme drží kvôli „daniam“, aj keď dosť dobre nechápali, prečo vlastne. Bohatý majiteľ však Franka platil, aby sa mu i naďalej staral o záhradu. Frankovi ťažilo na sedemdesiaty siedmy rok, bol už takmer hluchý, chorú nohu mal celkom meravú, no keď bolo vonku pekne, ľudia ho vídali v záhradke pipláť sa v kvetinových záhonoch, no nech robil, čo robil, burina mu pomaly začínala prerastať cez hlavu.

No Frank nebojoval iba s burinou. Chodievali sem chlapi z dediny a hádzali do oblokov Riddlovie domu

kamene. Preháňali sa na bicykloch krížom-krážom po trávnikoch, na ktorých sa Frank toľko narobil. Raz či dva razy sa len tak pre zábavu vlámali aj do starého domu. Vedeli, že láska starého Franka k domu i okolitým pozemkom hraničí takmer s posadnutosťou, a tešilo ich, keď videli, ako k nim kríva krížom cez záhradu, zaháňa sa palicou a pokrikuje na nich zachrípnutým hlasom. Frank si myslel, že chlapci ho trápia preto, lebo sú tak ako ich rodičia a starí rodičia presvedčení, že je vrah. A tak, keď sa uprostred jednej augustovej noci prebudil a videl, že v dome sa deje niečo nezvyčajné, pomyslel si, že chlapci v snahe potrestať ho zašli tentoraz o trochu ďalej ako zvyčajne.

Frank sa zobudil na bolesti v nohe; s pribúdajúcimi rokmi boli čoraz neznesiteľnejšie. Vstal, odkrívkať dolu do kuchyne, že si naplní termofoz horúcou vodou a priloží si ju k boľavému kolenu. Ako tak stál pri dreze a naberá vodu do čajníka, pozrel sa smerom k Riddlovie domu a všimol si, že v horných oknách sa mihá svetlo. Frankovi bolo hneď jasné, čo sa deje. Chlapci sa tentoraz vlámali až na poschodie a súdiac podľa mihotavých zábleskov svetla, zapálili oheň v kozube.

Frank nemal telefón, a navyše, odkedy ho polícia zatkla a vypočúvala v súvislosti so smrťou Riddlovcov, pojal voči nej hlbokú nedôveru.

Okamžite čajník položil, vyšiel na poschodie tak rýchlo, ako mu to chorá noha dovoľovala, potom sa už oblečený vrátil do kuchyne a z háčika pri dverách zvesil starý hrdzavý kľúč. Schytil svoju palicu, ktorá stála opretá o stenu, a vykročil do noci.

Vchodové dvere Riddlovie domu boli neporušené, rovnako i okná. Frank krivkajúc obišiel dom, až prišiel

k dverám celkom schovaným pod brečtanom, vytiahol starý kľúč, strčil ho do zámky a potichu ich otvoril.

Vošiel do priestrannej kuchyne. Nebol tu už niekoľko rokov; no hoci bola tma, po pamäti vedel, kde je vchod do haly, šmátral teda tým smerom, zacítil hnilobný zápach a nastražil uši, aby zachytil ozvenu krokov alebo hlasov nad ním. Vošiel do haly, kde bolo vďaka veľkým oknám po oboch stranách vchodových dverí siahajúcim až po zem o niečo svetlejšie, a začal vystupovať hore schodmi, pričom sa v duchu tešil, že kamennú podlahu pokrýva hrubá vrstva prachu a tlmí zvuky jeho krokov a paličky.

Na odpočívadle odbočil doprava a hneď vedel, kde sa votrelci nachádzajú: na samom konci chodby zazrel po otvorené dvere a medzierkou medzi nimi presvitalo mi-hotavé svetlo a vytváralo na tmavej podlahe dlhý zlatistý pruh. Frank tuho zvieral palicu a zakrádal sa bližšie. Keď bol niekoľko metrov pred dverami, videl kúsok izby za nimi.

V kozube blčal oheň. To ho prekvapilo. Zastal a napäto počúval, pretože z izby sa ozýval mužský hlas; bol akýsi ustráchaný a zakríknutý.

„Pán môj, ak ste hladný, vo fľaške je ešte trochu.“

„Neskôr,“ odvetil druhý hlas. Ten takisto patrilo mužovi – bol však akýsi piskľavý a chladný ako náhly poryv ľadového vetra. Čosi v tom hlase spôsobilo, že sa Frankovi od strachu rednúce vlasy postavili dupkom. „Prisuň ma bližšie k ohňu, Červochvost.“

Frank sa natočil pravým uchom k dverám, aby lepšie počul. Cinkla fľaška, ktorú postavili na niečo tvrdé, a potom na dlážke zaškrípalo, akoby po nej ťahali kreslo. Frank zazrel nízkeho muža otočeného chrbtom

k dverám, ako tlačí kreslo. Mal na sebe dlhý čierny plášť a na temene hlavy plešinu. Vzápätí mu opäť zmizol z dohľadu.

„Kde je Nagini?“ prehovoril ten chladný hlas.

„Ja... neviem, pane,“ nervózne odvetil prvý hlas. „Asi išla preskúmať dom...“

„Skôr ako si ľahneme, nezabudni ju podojiť, Červochvost. Budeš ma musieť v noci kŕmiť. Tá cesta ma hrozne vyčerpala.“

Frank zvrátil čelo, naklonil svoje zdravé ucho ešte bližšie k dverám a napäto počúval. Chvíľu bolo ticho a potom muž zvaný Červochvost opäť prehovoril.

„Pán môj, môžem sa vás opýtať, ako dlho sa tu zdržíme?“

„Týždeň,“ odvetil chladný hlas. „Možno i dlhšie. Je to tu celkom pohodlné a môj plán zatiaľ nemôžeme uskutočniť. Bolo by nerozumné rozbehnúť ho skôr, ako sa skončí Svetový pohár v metlobale.“

Frank si strčil do ucha zdeformovaný prst a pokrútil ním. Nadbytočný ušný maz zrejme spôsobil, že začul „metlobal“, ale veď také slovo neexistuje.

„Svetový pohár v metlobale, pane?“ spýtal sa Červochvost. Frank si zapichol prst ešte hlbšie do ucha. „Prepáčte mi, ale... nerozumiem... prečo musíme čakať, kým skončí Svetový pohár?“

„Preto, ty hlupák, lebo práve v tejto chvíli prúdia do našej krajiny čarodejníci z celého sveta a všetci mudranti z Ministerstva mágie sú v pozore a sliedia, či neodhalia náznak nejakej nezvyčajnej aktivity, a viacnásobne si preverujú totožnosť ľudí. Budú úplne posadnutí bezpečnostnými opatreniami, len aby si muklovia niečo nevšimli. Takže počkáme.“

Frank sa už ani nepokúšal čistiť si ucho. Celkom zreteľne zachytil slová „ministerstvo mágie“, „čarodejníci“ a „muklovia“. Bolo mu jasné, že každý z týchto výrazov znamená niečo tajné a on poznal iba dve skupiny ľudí, ktorí hovorili v šifrách: špióni a zločinci. Ešte mocnejšie zovrel svoju palicu a opäť nastražil uši.

„Vaše lordstvo je teda definitívne rozhodnuté?“ opýtal sa Červochvost potichu.

„Samozrejme, Červochvost.“ Z chladného hlasu zaznievala hrozba.

Chvíľu bolo ticho – a potom sa ozval Červochvost, slová sa z neho valili, akoby sa usiloval čo najrýchlejšie povedať, čo chce, kým stratí odvahu.

„Môžeme to predsa urobiť aj bez Harryho Pottera, môj pane.“

Opäť sa rozhostilo ticho, tentoraz o niečo dlhšie, a potom druhý hlas potichu vydýchol:

„Bez Harryho Pottera? Aha...“

„Môj pane, nehovorím to preto, že by som sa oňho bál!“ prehovoril Červochvost piskľavým hlasom. „Na tom chlapčiskovi mi vôbec nezáleží, ani najmenej! Ja len že, keby sme použili inú čarodejnicu alebo čarodejníka – hocijakého čarodejníka – celé by sme to mohli urobiť oveľa rýchlejšie! Keby ste mi dovolili, aby som vás na nejaký čas opustil... veď viete, že sa môžem veľmi rýchlo premeniť... o dva dni by som mohol byť tu aj s vhodnou osobou...“

„Mohol by som použiť iného čarodejníka,“ povedal chladný hlas pokojne, „to máš pravdu...“

„Môj pane, bolo by to rozumnejšie,“ prerušil ho Červochvost a v jeho hlase bolo cítiť úľavu. „Dostať Harryho Pottera bude ťažké, veľmi dobre ho chránia...“

„A preto si sa rozhodol nájsť mi za neho náhradu? Mám pocit, že ťa starostlivosť o mňa už unavuje, čo povieš, Červochvost? Neznamená tvoj návrh, aby som sa vzdal tohoto plánu, že chceš odo mňa utiecť?“

„Môj pane! Ja... nechcem od vás utiecť, to naozaj nie...“

„Mňa neoklameš!“ zasyčal druhý hlas. „Viem, na čo myslíš, Červochvost! Oľutoval si, že si sa ku mne vrátil. Hnusím sa ti. Vidím, ako sa strhávaš pri pohľade na mňa, cítim, ako ťa striasa od odporu, keď sa ma dotýkaš...“

„Nie! Moja oddanosť, Vaše lordstvo...“

„Tvoja oddanosť je iba zbabelosť. Nebol by si tu, keby si mal kam ísť. Ako mám bez teba prežiť, keď potrebujem každých pár hodín kŕmiť? Kto bude dojiť Nagini?“

„Ale vyzeráte oveľa silnejší, pane môj.“

„Klamár,“ šepol druhý hlas. „Vôbec nie som silnejší, a keby som zostal pár dní osamote, prišiel by som aj o tú trošku síl, čo som nabral pri tvojej nešikovnej opatere. *Ticho!*“

Červochvost, ktorý čosi nezrozumiteľne bľabotal, okamžite stíchol. Niekoľko sekúnd počul Frank iba praskanie ohňa. Potom opäť prehovoril ten druhý muž a jeho šepot pripomínal syčanie.

„Už som ti raz povedal, že mám svoje dôvody, prečo chcem použiť toho chlapca a nikoho iného. Čakal som trinásť rokov. Na pár ďalších mesiacoch už nezáleží. A pokiaľ ide o to, ako dobre to chlapčisko strážia, myslím, že môj plán vyjde. Od teba, Červochvost, chcem len to, aby si v sebe našiel trochu odvahy – ak len nechceš pocítiť nekonečný hnev lorda Voldemorta...“

„Pane, musím vám niečo povedať!“ vykrikol Červochvost a v jeho hlase bolo cítiť hrôzu. „Rozmýšľal som nad tým plánom celú cestu... Záhadné zmiznutie Berty Jorkinsovej, môj pane, nezostane dlho utajené a ak budeme pokračovať, ak zavraždím...“

„Ak?“ zasipel druhý hlas. „Ak? Ak sa budeš držať môjho plánu, Červochvost, ministerstvo sa nikdy nedozvie, že zomrel aj niekto iný. Urobíš to v tichosti, bez zbytočného rozruchu; želal by som si, aby som to mohol urobiť sám, no v mojom súčasnom stave... No tak, Červochvost, už len jedna smrť a cestička k Harrymu Potterovi je voľná. Nechcem predsa od teba, aby si to urobil sám. Vtedy už bude pri nás aj môj verný služobník...“

„Ja som váš verný služobník,“ ohradil sa Červochvost trochu urazene.

„Červochvost, potrebujem niekoho, komu to myslí, niekoho, kto mi bol stále hlboko oddaný, a ty, žiaľ, nespĺňaš ani jednu z týchto podmienok.“

„Našiel som vás,“ prehovoril Červochvost, tentoraz naozaj urazene. „Ja som bol ten, kto vás našiel. Priviedol som vám Bertu Jorkinsovú.“

„To je pravda,“ povedal druhý muž pobavene. „Náhly poryv geniality, ktorý by som u teba nikdy nečakal, Červochvost... no ak mám byť úprimný, keď si ju chytil, určite si vôbec netušil, ako veľmi nám pomôže, je tak?“

„Ja... myslel som si, že nám pomôže, pane...“

„Klameš,“ znova povedal druhý hlas ešte cynickejšie než predtým. „Nepopieram síce, že by tie informácie, čo nám poskytla, neboli cenné. Bez nich by som nikdy nemohol vypracovať svoj plán a za to sa ti, Červochvost, dostane zaslúženej odmeny. Dovolím ti, aby si pre mňa

splnil tú najdôležitejšiu úlohu, kvôli ktorej by mnohí moji prívrženci boli ochotní obetovať aj pravú ruku...“

„N-naozaj, pane...?“ V Červochvostovom hlase opäť zaznelo zdesenie.

„Ach, Červochvost, hádam len nechceš, aby som ti prezradil prekvapenie? Tvoj čas nadíde až na samý koniec... no sľubujem ti, že budeš mať tú česť byť rovnako užitočný ako Berta Jorkinsová.“

„Vy... vy...“ prehovoril Červochvost akýmsi zachrípnutým hlasom, akoby mu odrazu vyschlo v hrdle. „Vy... chcete... zabiť aj mňa?“

„Červochvost, Červochvost,“ odvetil chladný hlas sladko, „prečo by som ťa zabíjal? Bertu som zabil preto, lebo som musel. Keď mi povedala, čo som chcel, už som ju nepotreboval, bola zbytočná. A navyše, keby sa vrátila na ministerstvo s tým, že sa so mnou stretla na dovolenke, vzbudilo by to celý rad podozrivých otázok. Čarodejníci, o ktorých si ostatní myslia, že sú mŕtvi, sa predsa nestretávajú s čarodejnicami z Ministerstva mágie v odľahlých hostincoch...“

Červochvost čosi zahundral, no tak potichu, že to Frank nepočul, no druhého muža to rozosmialo a jeho smiech bol neľútostný a chladný ako jeho slová.

„*Že sme jej mohli upraviť pamäť?*“ Zabúdacie zaklínadlo dokáže každý mocný čarodejník zlomiť, ako si sa mohol presvedčiť, keď som ju vypočúval. Pre jej pamäť by to bola urážka, keby som nevyužil informácie, čo som z nej vytiahol, Červochvost.“

Frank vonku na chodbe si odrazu uvedomil, že dlaň, ktorou zvierá vychádzkovú palicu, má celkom vlhkú od potu. Ten muž s ľadovým hlasom zabil nejakú ženu. A rozpráva o tom bez štipky ľútosti – dokonca s *poba-*

vením. Ten chlap je nebezpečný – je to šialenec. A plánuje ďalšie vraždy... ten chlapec, Harry Potter, alebo ako sa volá... je v nebezpečenstve...

Frank vedel, čo musí urobiť. Musí ísť na políciu a ohlásiť to. Vykradne sa z domu a zamieri k telefónnej búde dolu v dedine... no mrazivý hlas opäť prehovoril a Frank nebol schopný sa pohnúť, stál tam ako socha a načúval s nastroženými ušami.

„Ešte jedna vražda... môj verný služobník na Rokforte... Harryho Pottera mám už takmer v hrsti, Červochvost. Je rozhodnuté. Nebudeme sa už o tom dohadovať. Ticho... zdá sa mi, že počujem Nagini...“

A hlas druhého muža sa zmenil. Začal vydávať zvuky, aké Frank v živote nepočul; syčal a prskal a vôbec sa pri tom nenadychoval. Frank bol presvedčený, že určite dostal nejaký záchvat.

A vtom začul, že na tmavej chodbe za ním sa čosi hýbe. Otočil sa a od strachu celkom zdrevenel.

Tmavou chodbou sa čosi plazilo priamo k nemu, a ako sa to blížilo k pruhu svetla dopadajúceho z ohniska, s hrôzou si uvedomil, že je to obrovský had, dlhý aspoň štyri metre. Vydesený Frank hľadel, ako si jeho zvlnené telo razí širokú, kľukatú cestičku hustou vrstvou prachu a blíži sa k nemu. Čo má spraviť? Jedinou únikovou cestou bola miestnosť, v ktorej tí dvaja muži práve pripravovali vraždu, no ak zostane tam, kde je, ten had ho určite zabije...

Lenže skôr ako sa rozhodol, čo spraví, had bol zároveň s ním a, čuduj sa svete, plazil sa ďalej, za syčiacimi a prskajúcimi zvukmi, ktoré vydával ten mrazivý hlas za dverami, až koniec jeho chvosta s kosoštvorcovým vzorom zmizol medzi dverami.

Frankovi vystúpili na čelo kropaje potu a ruka na palici sa mu roztriasla. Mrazivý hlas zatiaľ v miestnosti ďalej syčal a Frankovi skrsla v hlave čudná, neuveriteľná myšlienka... *Ten človek rozpráva hadou rečou.*

Frank nechápal, čo sa deje. Nadovšetko túžil vrátiť sa do svojej postele s fľašou naplnenou vriacou vodou. Problém bol však v tom, že jeho nohy akoby sa nechceli pohnúť. Ako tam tak stál a trasúc sa na celom tele sa pokúšal ovládnuť, mrazivý hlas z ničoho nič prešiel opäť do ľudskej reči.

„Nagini má zaujímavú správu, Červochvost,“ povedal.

„N-naozaj, pane?“ opýtal sa Červochvost.

„Naozaj,“ odvetil hlas. „Nagini tvrdí, že na chodbe je nejaký starý mukel a počúva, o čom sa tu rozprávame.“

Frank nemal čas sa schovať. Ozvali sa kroky a vzápätí sa dvere rozleteli.

Pred ním sa zjavil nízky, plešatý muž s prešedivenými vlasmi, špicatým nosom a drobnými vodnatými očkami a na tvári sa mu zračil strach a znepokojenie.

„Pozvi ho ďalej, Červochvost. Zabudol si, čo sa sluší?“

Ľadový hlas vychádzal zo starodávneho kresla pri kozube, Frank však nevidel, komu patrí. Had ležal skrútený na rozpadávajúcej sa rohoži pred kozubom ako nejaká hrôzyplná karikatúra psa.

Červochvost kývol Frankovi, aby vošiel ďalej. Ten sa síce stále nespamätal zo šoku, no tuho zovrel palicu a krivkajúc prešiel cez prah.

Oheň v kozube bol jediným zdrojom svetla v miestnosti; vrhal po stenách dlhé, pavúkovité tieň. Frank cível na chrbát kresla. Muž v ňom musel byť ešte nižší ako jeho sluha, pretože Frank mu nevidel ani hlavu.

„Počul si všetko, mukel?“ opýtal sa ľadový hlas.

„Ako mi to hovoríte?“ opýtal sa Frank vzdorovito, lebo teraz, keď bol už v miestnosti, keď nadišla chvíľa, aby niečo urobil, cítil sa odvážnejší; presne tak, ako keď bol na vojne.

„Hovorím ti mukel,“ odvetil hlas odmerane. „To značí, že nie si čarodejník.“

„Nechápem, čo myslíte tým čarodejníkom,“ odvetil Frank a hlas sa mu už prestal triasť. „Viem len, že som počul dosť, čo by ešte dnes v noci zaujímalo políciu. Máte na svedomí vraždu a ďalšie plánujete! A chcem, aby ste vedeli,“ dodal náhle, „že moja žena vie, kde som, a ak sa nevrátim...“

„Ty nemáš ženu,“ povedal ľadový hlas celkom potichu. „Nik nevie, že si tu. Nikomu si nepovedal, kam ideš. Lorda Voldemorta neoklameš, mukel, lebo on vie... on všetko vie...“

„Ale čo?“ skočil mu Frank do reči. „Počul som dobre, vraj lorda? Na lorda nemáte ktovieaké spôsoby. Prečo sa neobráтите a nerozprávate sa so mnou zoči-voči ako muž?“

„Ale ja nie som muž, mukel,“ poznamenal ľadový hlas, ktorý takmer zanikol v praskaní plameňov. „Som oveľa viac ako muž. No ale prečo nie? Ukážem sa ti... Červochvost, otoč mi kreslo.“

Sluha zaskučal.

„Nepočul si ma, Červochvost?“

Drobný muž zvrátil tvár, akoby radšej urobil čokoľvek iné, než sa priblížil k svojmu pánovi a k rohožke, na ktorej ležal had, a pomaly začal otáčať kreslo. Had zdvihol svoju mrzkú trojuholníkovú hlavu, a keď nohy kresla šuchli o jeho rohož, slabo zasyčal.

Keď sa kreslo obrátilo, Frank videl, čo v ňom sedí. Palica mu vypadla z ruky a s rachotom dopadla na zem. Z otvorených úst sa mu vydral výkrik. Kričal tak hlasno, že nepočul slová, ktoré vyriekla tá vec v kresle, keď mávla prútikom. Zablýslo sa zelené svetlo, čosi zašumelo a Frank Bryce sa zrútil. Bol mŕtvy skôr, ako sa dotkol zeme.

O tristo kilometrov ďalej sa chlapec menom Harry Potter náhle strhol zo spánku.

JAZVA

Harry ležal na chrbte a zhlboka dýchal ako po dlhom behu. Sníval sa mu veľmi živý sen a on sa zobudil na to, ako si oboma dlaňami drží tvár. Stará jazva na čele v tvare blesku ho pod prstami páčila, akoby mu niekto pritisol na pokožku dobiela rozpálený drôt.

Posadil sa, jednou rukou si ešte vždy držal čelo, druhou nahmatal okuliare na nočnom stolíku. Nasadil si ich a spálňa, kam cez záclony prenikalo tlmené oranžové svetlo z pouličnej lampy, nadobudla odrazu zreteľnejšie obrysy.

Harry si prešiel prstami po jazve. Bolesť neustávala. Zažal stolovú lampu, vyliezol z postele, prešiel cez izbu, otvoril skriňu a zahľadel sa do zrkadla na vnútornej strane dverí. Odtiaľ naňho prekvapene hľadel vychudnutý štrnásťročný chlapec s jasnozelenými očami a strapatými čiernymi vlasmi. Harry sa zblízka zadíval na odraz jazvy v tvare blesku. Vyzerala tak ako inokedy, no stále v nej cítil páľčivú bolesť.

Pokúšal sa rozpamätať, čo sa mu snívало, kým sa zobudil. Ten sen bol taký skutočný... Dvoch ľudí z toho sna poznal, jedného nie... Od sústredenia sa až mračil a usiloval sa spomenúť si...

Vybavil sa mu obraz tmavej miestnosti... bol v nej had, ktorý ležal na rohožke pred kozubom... drobný muž menom Peter, prezývaný Červochvost... a chladný,

penikavý hlas... hlas lorda Voldemorta. Harryho sa pri tej predstave zmocnil pocit, akoby zhltol kocku ľadu...

Tuho zažmúril oči a snažil sa spomenúť si, ako lord Voldemort vyzeral, no nešlo mu to... Pamätal si jedine to, že keď sa Voldemortovo kreslo otočilo a on, Harry, zbadal, čo v ňom sedí, zmocnil sa ho záchvat hrôzy a na to sa zobudil... alebo to bolo preto, že ho bolela jazva?

A kto len bol ten starec? Bol si istý, že tam bol aj nejaký starý pán; Harry videl, ako padol na zem. Plietlo sa mu to. Harry si zakryl dlaňami tvár, aby nevidel svoju izbu, a sústredil sa na to, aby sa mu z mysle nestratil obraz tej slabo osvetlenej miestnosti, no bolo to, ako keby chcel udržať vodu v dlaniach; čím úpornejšie sa snažil sústrediť na jednotlivé detaily, tým rýchlejšie mu unikali... Voldemort a Červochvost sa rozprávali o niekom, koho zabili, no Harry si nevedel spomenúť na meno... a ešte niekoho sa chystali zabiť... *jeho!*

Harry si odokryl tvár, otvoril oči a rozhliadal sa okolo seba, akoby čakal, že zazrie niečo nezvyčajné. V izbe bolo ako vždy množstvo nezvyčajných vecí. Pri posteli ležal otvorený obrovský drevený kufor, v ňom kotlík, metla, čierne habity a všelijaké príručky kúzel. Na stole stála veľká, teraz prázdna klietka, v ktorej zvyčajne prebývala snežná sova Hedviga, a okolo nej sa povalovali zvitky pergamenu. Na zemi pri posteli ležala roztvorená kniha; Harry pred spaním ešte čítal. Všetky obrázky v knihe sa hýbali. Muži v oranžových habitoch na metlách chvíľami mizli a opäť prilietali a prihrávali si červenú loptu.

Harry podišiel ku knihe, zodvihol ju a prizeral sa, ako jeden z čarodejníkov vynikajúcim spôsobom prehodil loptu cez obruč vo výške pätnásť metrov. Potom kni-

hu zaklapol. V stave, v akom sa práve nachádzal, ho nedokázal rozptýliť ani metlobal – podľa Harryho najkrajší šport na svete. Položil *Lietanie s kanónmi* na nočný stolík, zamieril k oknu a rozťahol závesy, aby videl na ulicu.

Privátna cesta vyzerala presne tak, ako by mala vyzeráť slušná predmestská ulica v sobotu zavčasu ráno. Všetky závesy boli pozatáňované. Harry hľadel do tmy a nezazrel ani živej duše, dokonca ani mačku.

Čo teraz...? Čo teraz...? Harry sa nervózne vrátil k posteli, sadol si na ňu a prstom si opäť prešiel po jazve. Bolesť ho až tak netrápila; Harry bol zvyknutý na bolesť a zranenia. Raz prišiel o všetky kosti v pravej ruke a prežil noc plnú bolesti, počas ktorej mu všetky opäť narástli. Do tej istej ruky sa mu krátko nato zaryl jedovatý, skoro polmetrový hadí zub. A minulý rok spadol z metly z vyše pätnásťmetrovej výšky. Nezvyčajné nehody a zranenia neboli teda preňho ničím novým; ak ste navštevovali Rokfortskú strednú školu čarodejnícku a boli ste povestný tím, že priťahujete problémy, museli ste s nimi počítať.

Nie, Harryho znepokojovalo to, že jazva ho naposledy bolela preto, lebo Voldemort bol nablízku... Voldemort tu však byť nemôže... Predstava, že sa zakráda po Privátnej ceste, bola absurdná, jednoducho nemysliteľná...

Harry sa započúval do ticha, čo ho obkolesovalo. Čakal, že začuje vŕzganie schodov alebo svišťanie plášťa? Odrazu sa strhol, lebo z vedľajšej izby, v ktorej spal jeho bratanec Dudley, sa ozvalo hlasité chrčivé zachránenie.

Harry sa pokúsil spamätať sa, je to predsa hlúpe. Okrem strýka Vernona, tety Petunie a Dudleyho, ktorí

hlboko spali nerušeným spánkom, nebolo v dome nikoho.

Inak Harry mal Dursleyovcov najradšej, keď spali; v bdelom stave mu totiž nikdy nejako zvlášť nevychádzali v ústrety. Strýko Vernon, teta Petunia a Dudley boli Harryho jediní žijúci príbuzní. Boli to muklovia, ktorí z hĺbky duše nenávideli kúzla v akejkolvek podobe, čo teda znamenalo, že Harry bol v ich dome asi taký vítaný ako kopa hnoja. Harryho dlhú neprítomnosť za posledné tri roky štúdia na Rokforte vysvetľovali tým, že navštevuje Nápravné centrum sv. Brutusa pre nenapraviteľných mladistvých delikventov. Veľmi dobre vedeli, že Harry ako neplnoletý čarodejník nesmie mimo Rokfortu čarovať, no to im nebránilo v tom, aby ho neobviňovali zo všetkého, čo sa v dome pokazilo. Harry sa im nikdy nezdôveroval, ani im nehovoril o tom, čo prežíva v čarodejníckom svete. Už len predstava, že by ráno za nimi zašiel a povedal im, že ho bolí jazva a že sa bojí Voldemorta, bola na smiech.

A predsa práve Voldemort mohol za to, že musí bývať s Dursleyovcami. Keby nebolo Voldemorta, Harry by nemal na čele jazvu v tvare blesku. Keby nebolo Voldemorta, ešte by mal rodičov...

Harry mal rok v tú noc, keď Voldemort – najmocnejší čierny mág dvadsiateho storočia, ktorý jedenásť rokov získaval čoraz väčšiu moc – prišiel do ich domu a zabil mu otca i mamu. Potom namieril svoj prútik na Harryho, vyslovil kliatbu, ktorou na svojej ceste k moci odstránil už mnohých dospelých čarodejníkov a čarodejnice – no tentoraz akýmsi zázrakom neúčinkovala. Namiesto toho, aby malého chlapca zahubila, obrátila sa proti Voldemortovi. Harry vyviazol len s jazvou na

čele v tvare blesku a Voldemort sa zmenil na slabučké, ledva živiace stvorenie. Jeho moc zmizla, takmer prišiel o život a utiekol. Strach a hrôza, v ktorých tajné spoločenstvo čarodejníkov a čarodejníč žilo tak dlho, pominuli, Voldemortovi prívrženci sa rozprchlí a Harry Potter sa stal slávnym.

Pre Harryho to bol obrovský šok, keď sa v deň svojich jedenástych narodenín dozvedel, že je čarodejník; a ešte väčšmi ho prekvapilo, že jeho meno poznajú v čarodejníckom svete všetci. Keď prišiel na Rokfort, kamkoľvek sa pohol, všetci sa za ním otáčali a šepkali si. No čoskoro si na to zvykol. Na konci leta pôjde do štvrtého ročníka Rokfortskej strednej školy čarodejníckej a už teraz počíta dni, ktoré mu zostávajú do návratu na Rokfortský hrad.

Školský rok sa však začínal až o dva týždne. Opäť sa bezradne rozhlíadal po izbe a pohľad mu spočinul na pohľadniciach s blahoželaním k narodeninám, ktoré dostal od svojich dvoch najlepších kamarátov koncom júla. Čo by asi tak povedali, keby im napísal, že ho bolí jazva?

Vzápätí sa mu v hlave ozval Hermionin ustráchaný piskľavý hlas.

„Bolí ťa jazva? Harry, to je vážne... Napíš profesorovi Dumbledorovi! A ja sa pozriem do Bežných čarodejníckych chorôb a ochorení... Možno tam nájdem niečo o jazvách spôsobených kliatbou...“

Veru, Hermiona by mu určite poradila toto: choď rovno za riaditeľom Rokfortu a medzitým sa pozri do nejakej knihy. Harry hľadel von oknom na atramentovú modročiernu oblohu. O tom, že by našiel pomoc v knihách, dosť pochyboval. Pokiaľ vie, je jedinou osobou,

ktorá takúto kliatbu prežila; preto bolo nanajvýš nepravdepodobné, že by svoje príznaky našiel v *Bežných čarodejníckych chorobách a ochoreniach*. A riaditeľa informovať nemohol, pretože nemal potuchy, kde sa Dumbledore v období letných prázdnin nachádza. Chvíľu sa v duchu zabával pri pomyslení na Dumbledora, ako s dlhočiznou striebornou bradou, v dlhom čarodejníckom habite a špicatom klobúku leží niekde na pláži a natiera si dlhý pokrútený nos opaľovacím krémom. Harry dobre vedel, že Hedviga by ho našla, nech by bol kdekoľvek; Harryho sove sa doteraz vždy podarilo doručiť každú zásielku, dokonca aj tie bez adresy. Čo by však napísal?

Vážený pán profesor, prepáňte, že Vás obťažujem, ale dnes ráno ma bolela jazva. S úctou, Harry Potter.

Tie slová už aj nevyslovené zneli hlúpo.

A tak sa pokúsil predstaviť si reakciu svojho druhého najlepšieho priateľa Rona Weasleyho a pred očami sa mu takmer okamžite vynorili Ronove červené vlasy, dlhý nos, pehavá tvár a na nej zmätený výraz.

„Bolí ťa jazva? Ale... ale veď Veď-Vieš-Kto nemôže byť nablízku, alebo áno? Teda... to by si o tom vedel, nie? Určite sa ťa nepokúsi znova odkrágľovať, však? Nevie, Harry, ale je možné, že jazvy spôsobené kliatbami vždy trochu bolia... opýtam sa tatka...“

Pán Weasley bol vysokokvalifikovaný čarodejník a pracoval v Oddelení na odhaľovanie zneužitých muklovských artefaktov na Ministerstve mágie, no pokiaľ Harry vie, nemá nijaké zvláštne skúsenosti s kliatbami. A vôbec, Harry nemal ani najmenšiu chuť zaťažovať Weasleyovcov tým, že ho trochu pobolieva jazva. Pani Weasleyovú by to určite rozrušilo oveľa viac ako Her-

mionu a Fred s Georgeom, Ronovi šestnásťroční bratia-dvojičky, by si mohli myslieť, že Harry stráca odvahu. Pre Harryho boli Weasleyovci tou najlepšiou rodinou na svete a tajne dúfal, že ho po tieto dni opäť pozvú k sebe (Ron spomínal čosi o Svetovom pohári v metlobale), a nemal veru chuť, aby mu tamojší pobyt kazili ustráchané otázky, týkajúce sa jeho jazvy.

Harry si masíroval jazvu hánkami prstov. Túžil teraz len a len po tom (a keď si to priznal, takmer sa hanbil sám pred sebou), aby mal niekoho – kto by mu bol ako otec alebo mama – nejakého dospelého čarodejníka, ktorého by sa mohol hocičo spýtať bez toho, aby si pripadal hlúpo, niekoho, o kom by vedel, že mu na ňom záleží, niekoho, kto má nejaké skúsenosti s čiernou mágiou...

A odrazu vedel, čo musí urobiť. Bolo to predsa také jednoduché, také zjavné, až sa mu zdalo neuveriteľné, prečo mu to trvalo tak dlho – *Sirius*.

Harry vyskočil z postele, náhlivo prešiel na opačnú stranu izby a sadol si za písací stôl; pritiahol si pred seba kus pergamenu, namočil orlie pero do atramentu, napísal *Milý Sirius*, potom sa na chvíľu zarazil, premýšľal, ako to čo najlepšie sformulovať, a stále žasol nad tým, že si na Siriusa nespomenul hneď. No potom mu zišlo na um, že to vlastne nie je až také nepochopiteľné – veď koniec koncov to, že Sirius je jeho krstný otec, sa dozvedel iba pred dvoma mesiacmi.

Sirius mal jednoduchý dôvod pre to, že sa dovtedy v Harryho živote nevyskytoval – sedel totiž v Azkabane, obávanom čarodejníckom väzení, kde väzňov strážili dementori, slepí démoni vyciavajúci rozum a ducha, ktorí Siriusa po jeho úteku prišli hľadať aj na Rokfort.

Sirius bol však nevinný – vraždy, za ktoré ho odsúdili, spáchal Voldemortov spojenec Červochvost, o ktorom si všetci myslia, že je mŕtvý. Harry, Ron a Hermiona však vedia, že to tak nie je; minulý rok sa s Červochvostom stretli zoči-voči a jediný, kto im to veril, bol profesor Dumbledore.

Jednu celú úžasnú hodinu Harry veril, že konečne bude môcť od Dursleyovcov odísť, lebo len čo sa Siriusovo meno očistilo, navrhol mu jeho krstný otec, aby býval s ním. No ani sa nenazdal a situácia sa zmenila – Červochvost ušiel skôr, ako ho doviedli na Ministerstvo mágie, a Sirius sa odvtedy ukrýva, aby si zachránil hollý život. Harry mu pomohol dostať sa do bezpečia na chrbte hipogrifa Hrdozobca a odvtedy je Sirius na úteku. Harry si celé leto predstavoval, aký by asi bol jeho nový domov, keby Červochvost nebol ušiel. Bolo preňho dvojnásobne ťažké vrátiť sa k Dursleyovcom, keď vedel, že chýbalo naozaj len celkom máličko, aby z ich dosahu navždy unikol.

No nech je, ako chce, Sirius Harrymu predsa len pomáhal, aj keď nemohol byť pri ňom. Len vďaka nemu smel Harry mať teraz všetky svoje školské veci v izbe. To mu Dursleyovci nikdy predtým nedovolili; robili vždy všetko pre to, aby sa Harry cítil pokiaľ možno čo najbiednejšie, a keďže sa navyše báli jeho čarovnej moci, tak mu doteraz každé leto zamykali školský kufor v komore pod schodmi. Lenže ich postoj sa zmenil, keď sa dozvedeli, že Harryho krstný otec je nebezpečný vrah – Harry im totiž z pochopiteľných dôvodov zabudol povedať, že Sirius je nevinný.

Odkedy Harry prišiel na Privátnu cestu, dostal od Siriusa dva listy. Ani jeden z nich však nepriniesla sova

(ako býva u čarodejníkov bežné), ale akési veľké, pestro sfarbené tropické vtáky. Hedviga nebola príchodom týchto krikľavých votrelcov vôbec nadšená. Len s veľkou nevôľou im dovolila, aby sa pred spiatočným letom napili z jej nádobky s vodou. Harrymu sa však páčili, pripomínali mu palmy a biely piesok, a v kútiku duše dúfal, že nech už je Sirius kdekoľvek (Sirius mu to nikdy nenapísal pre prípad, že by listy zadržal niekto cudzí), má sa tam dobre. Harry si nevedel poriadne predstaviť, že by dementori dokázali dlhšie vydržať na horúcom slnku; zrejme aj preto sa Sirius rozhodol odísť na juh. Siriusove listy, teraz ukryté vo veľmi dômyselnej skrýši pod uvoľnenou podlahovou doskou pod Harryho posteľou, boli napísané veselým tónom a Sirius v oboch Harrymu prízvukoval, aby mu dal vedieť vždy, keď bude niečo potrebovať. A tá chvíľa nadišla práve teraz...

Do izby sa pomaly vkrádalo studené sivé svetlo, ktoré predchádza východu slnka, a Harryho lampa odrazu svietila akosi slabšie. A keď napokon vyšlo slnko a steny jeho izby sa zmenili na zlaté a zo spálne strýka Vernona a tety Petunie sa ozvali zvuky, Harry zhrnul z písacieho stola pokrkvané kúsky pergamenu a prečítal si práve dopísaný list.

*Milý Sirius,
ďakujem Ti za Tvoj posledný list. Ten vták
bol obrovský, takmer sa neprepchal cez
okno.*

*Inak u mňa nič nové. Dudleymu sa chudnúť nedarí. Teta ho včera načapala, ako sa snaží prepašovať do izby lekvárovej šišky.
Povedali mu, že ak sa to stane ešte raz,*

strhnú mu z vreckového, tak sa našťval a vyšmaril z okna PlayStation. To je taká počítačová vecička, na ktorej sa dajú hrať rôzne hry. To pokašľal, lebo teraz, keď prišiel o Mega-ničenie časť 3, nemá sa ani ako odreagovať.

Ja sa mám fajn najmä preto, lebo Dursleyovci sa desia, že sa tu zjavíš a na môj príkaz ich premeníš na netopiere.

Dnes ráno sa mi prihodila taká zvláštna vec. Znova ma bolela jazva. Naposledy ma bolela vtedy, keď sa na Rokforte objavil Voldemort. Teraz predsa nemôže byť nablízku, však? Nevieš, či jazvy po kliatbach zvyknú niekedy bolieť aj po rokoch?

Tento list pošlem po Hedvige, len čo sa vráti; vyrazila si totiž niekam na lov. Pozdrav odo mňa Hrdozobca.

Áno, pomyslel si Harry, to znie celkom dobre. Nie je tam ani zmienka o tom sne. Nechcel, aby sa zdalo, že ho to priveľmi znepokojuje. Poskladal pergamen a položil ho na kraj stola, že ho dá Hedvige, keď sa vráti. Potom vstal, ponáťahoval sa a opäť otvoril skriňu. Obliekol sa, do zrkadla sa však tentoraz ani nepozrel, a zišiel dolu na raňajky.

POZVANIE

Harry vošiel do kuchyne a všetci traja Dursleyovci už sedeli za stolom. Keď si sadal, nik mu nevenoval pozornosť. Obrovskú červenú tvár strýka Vernona zakrývali ranné noviny *Daily Mail* a teta Petunia práve krájala grapefruit na štvrtiny a pery zakrývajúce konské zuby mala pritom pevne stisnuté.

Dudley bol odutý a mračil sa a zdalo sa, že zaberá viac miesta ako inokedy. A to už naozaj bolo čo povedať, pretože okupoval vždy celú dlhšiu stranu obdĺžnikového stola. Keď teta Petunia položila na Dudleyho tanier štvrtinu nesladeného grapefruitu a roztraseným hláskom povedala: „Duduško, chrobáčik, tu máš,“ Dudley na ňu vrhol zlostný pohľad. Odkedy prišiel na prázdniny a predložil doma záverečné školské hodnotenie, jeho život sa zmenil na úplné peklo.

Strýkovi Vernonovi a tete Petunii sa ako vždy podarilo nájsť ospravedlnenie, prečo má také zlé známky: teta Petunia tvrdila, že Dudley je veľmi nadaný chlapec, no učitelia ho nechápu, zatiaľ čo strýko Vernon vyhlásil, „že on by teda rozhodne nechcel, aby bol jeho syn nejaký zženštený bifľoš“. Aj na obvinenia, že ich syn je agresívny k spolužiakom, mali naporúdzi výhovorku – „Náš synček je plný energie, nikdy by však neublížil ani muche!“ vyhlásila teta Petunia so slzami v očiach.

Hodnotiacu správu však uzatváralo niekoľko starostlivo volených pripomienok školskej lekárky, ktoré nedokázali uspokojivo vysvetliť ani strýko Vernon, ani teta Petunia. Teta Petunia mohla nariekať, koľko chcela, že Dudley má len široké kosti a haldy tuku sú len detská buclatosť, že chlapec rastie a potrebuje veľa jesť, faktom však zostávalo, že dodávatelia školských rovnosiati už neboli schopní zohnať mu dostatočne veľké nohavice. Školská lekárka jednoducho videla to, čo oči tety Petunie – ktoré okamžite zbadali odtlačky prstov na bezchybnej maľovke a veľmi presne zaznamenávali príchody a odchody susedov – vidieť odmietali: že Dudley už teraz dosiahol rozmery a hmotnosť mláďaťa kosatky dravej.

A tak nastal nový režim – nepomohli nespočetné záchvaty zúrivosti a krik, pri ktorom sa Harrymu triasla podlaha pod nohami, nepomohli náreky tety Petunie. Na chladničku sa vylepil nový stravovací režim, vypracovaný zdravotnou sestrou Smeltingskej strednej školy, v ktorom chýbalo to, čo mal Dudley najradšej – šumivé nápoje, koláče, čokoláda i burgery – a nahradilo ich ovocie, zelenina a všakovaké tie vecičky, ktoré strýko Vernon označoval ako „potravu pre zajace“. Teta Petunia v snahe pomôcť Dudleymu v jeho trápení presadila, aby diétu dodržiaval aj zvyšok rodiny. Práve podala štvrtinku grapefruitu Harrymu. Ten si všimol, že je oveľa menšia ako Dudleyho. Teta Petunia sa zrejme nazdávala, že Dudleyho najlepšie povzbudí, ak bude mať pocit, že dostane viac ako Harry.

Teta Petunia však nevedela, čo sa ukrýva pod uvoľnenou doskou v podlahe hore na poschodí. Vôbec netušila, že Harry nijakú diétu nedrží. Vo chvíli, keď sa

Harry dozvedel, že by mal leto prežiť na mrkve, poslal svojim priateľom Hedvigu so žiadosťou o pomoc, a tí sa veru vyznamenali. Od Hermiony sa Hedviga vrátila s obrovskou škatuľou plnou pokrmov bez cukru. (Hermionini rodičia boli zubári.) Hagrid, rokfortský hájnik, prispel plným vrecúškom vlastnoručne upečených tortičiek tvrdých ako z kameňa. (Harry sa ich pre istotu nedotkol, lebo s Hagridovými kuchárskymi pokusmi mal už svoje skúsenosti.) Pani Weasleyová však poslala rodnú sovú Elvíru s obrovským ovocným koláčom a vynikajúcimi mäsovými pirôžkami. Chuderke Elvíre, ktorá bola vetchá a mala už svoje roky, trvalo celých päť dní, kým sa z tej cesty zotavila. A v deň svojich narodenín (ktoré Dursleyovci totálne ignorovali) dostal Harry štyri vynikajúce torty, od Rona, Hermiony, Hagrida a Siriusa. Harrymu ešte dve zostali a s vidinou skutočných raňajok, ktoré ho čakali po návrate do izby, svoj diel grapefruitu zjedol bez reptania.

Strýko Vernon odložil noviny a s výrazom hlbokého znechutenia sa zahľadel na svoju štvrtinu grapefruitu.

„To je všetko?“ zavrčal na tetu Petuniu.

Teta Petunia naňho vrhla prísny pohľad a kývla hlavou smerom k Dudleymu, ktorý už skonsumoval svoju porciu grapefruitu a drobnými prasacími očkami práve poškuľoval po Harryho kúsku.

Strýko Vernon si zhlboka vzdychol, v dôsledku čoho sa jeho obrovské husté fúziská našuchorili, a vzal do ruky lyžičku.

Vtom ktosi zazvonil. Strýko Vernon nechotne vstal zo stoličky a zamieril do haly. A kým teta Petunia kládla čajník na sporák, jej synáčik v stotine sekundy ukradol oteckovi jeho grapefruit.

Harry začul vravu pri dverách, niekto sa zasmial a strýko Vernon čosi úsečne poznamenal. Vchodové dvere sa zabuchli a z haly bolo počuť, ako strýko Vernon trhá nejaký papier.

Teta Petunia postavila čajník na stôl a zvedavo sa obzerala, kde strýko Vernon toľko trčí. Nemusela dlho čakať, lebo neprešla ani minúta a bol späť. A zúrilo.

„Ty!“ vyštekol na Harryho. „Do obývačky! Už aj!“

Harry nechápal, čo také zase vyviedol, vstal, vyšiel z kuchyne a nasledoval strýka do vedľajšej izby. Strýko Vernon zabuchol dvere.

„Takže,“ zasipel, prešiel ku kozubu a hľadel na Harryho, akoby sa ho práve chystal zatknúť. „Takže.“

Harry mal silné nutkanie opýtať sa „Takže čo?“, no uvedomoval si, že strýka Vernona zrejme dnes ráno neradno pokúšať, najmä keď je už aj tak dosť nervózny z nedostatku jedla. Harry sa preto rozhodol pre zdvorilý prevrapený výraz.

„Práve prišlo toto,“ povedal strýko Vernon a hrozivo mával pred Harrym akýmsi purpurovým listovým papierom. „List. Píšu v ňom o tebe.“

Harry bol čoraz zmätenejší. Kto by o ňom písal strýkovi Vernonovi? Kto z ľudí, ktorých pozná, by posielal listy po poštárovi?

Strýko Vernon civel na Harryho, potom pohľadom sklízol na list a začal nahlas čítať:

*Vážení pán a pani Dursleyovci,
osobne sa síce nepoznáme, no určite Vám
Harry často rozprával o mojom synovi Ronovi.
Možno Vám povedal i to, že v pondelok
večer sa koná finále Svetového pohára*

v metlobale a môjmu manželovi Arturovi sa podarilo vďaka Oddeleniu čarodejnických hier a športov zohnať veľmi dobré lístky.

Pevne verím, že Harrymu dovolíte, aby s nami na ten zápas išiel, pretože takú príležitosť má človek skutočne len raz za život; Svetový pohár sa v Británii koná po tridsiatich rokoch a zohnať lístky je naozaj veľmi ťažké. Boli by sme, samozrejme, veľmi radi, keby u nás Harry mohol zostať až do konca letných prázdnin. Na vlak do školy ho dopravíme.

Najlepšie by bolo, keby ste nám odpoved' čo najrýchlejšie poslali normálnou cestou, pretože muklovský poštár u nás ešte nikdy nebol, a obávam sa, že ani nevie, kde to je.

Verím, že sa s Harrym čoskoro uvidíme.

S pozdravom

Molly Weasleyová

P. S. Dúfam, že som nalepila dosť známok.

Strýko Vernon dočítal, siahol do náprsného vrečka a vytiahol odtiaľ ešte čosi.

„Pozri sa na toto,“ zavrčal.

V ruke držal obálku, v ktorej prišiel list od pani Weasleyovej, a Harry sa musel veľmi premáhať, aby sa nerozosmial. Známký pokrývali celučičkú obálku okrem malého kúska na prednej strane, do ktorého pani Weasleyová drobulinkým písmom natlačila adresu Dursleyovcov.

„Takže známok nalepila dosť,“ poznamenal Harry tó-

nom, akoby sa chybička pani Weasleyovej mohla stať každému. Strýkovi sa zablysko v očiach.

„Aj poštar si to všimol,“ precedil pomedzi zuby. „Veľmi sa zaujímal, odkiaľ ten list prišiel, to ti teda poviem. Preto zvonil. Zrejme to považoval za *smiešne*.“

Harry mlčal. Iní ľudia by možno nechápali, prečo sa strýko Vernon rozčuľuje pre niekoľko známok navyše, no Harry žil u Dursleyovcov dosť dlho, a tak vedel, že ich dokáže vyviešť z miery čokoľvek, čo sa i celkom nepatrným spôsobom odlišuje od bežného priemeru. A najväčšmi zo všetkého sa obávali, aby niekto nevy pátral, že sú nejakým spôsobom (aj keď len veľmi vzdialeným) v spojení s takými ľuďmi, ako sú Weasleyovci.

Strýko Vernon nespúšťal oči z Harryho, ktorý sa usiloval tváriť neutrálne. Ak si to teraz nepokazí tým, že povie alebo urobí nejakú hlúposť, naskytne sa mu príležitosť zažiť, čo ešte nezažil. Čakal, kým strýko Vernon prehovorí, no ten naňho i naďalej len tupo zísal. Harry sa napokon rozhodol, že preruší mlčanie.

„No... a môžem tam teda ísť?“ spýtal sa.

Veľkou purpurovou tvárou strýka Vernona prebehol kŕč. Fúzy sa mu zježili. Harry tušil, čo sa za tými fúzmi odohráva: u strýka Vernona sa práve dostali do konfliktu dva najzákladnejšie pudy. Ak ho totiž pustí, Harry bude šťastný, a práve tomuto sa predsa už trinásť rokov snaží zabrániť. No ak si ho Weasleyovci vezmú do konca prázdnin k sebe, zbaví sa ho o dva týždne skôr, ako počítal, a strýko Vernon veru nemohol Harryho vo svojom dome ani vystáť. Aby získal čas na rozmyslenie, tváril sa, že si znova číta list pani Weasleyovej.

„Kto je tá ženská?“ opýtal sa a s krajným odporom hľadel na jej podpis.

„Už si ju raz videl,“ odvetil Harry. „Je to mama môjho kamaráta Rona, čakala ho na stanici, keď sa vracal z Rok... keď vystupoval zo školského vlaku.“

Takmer povedal „Rokfort“, čím by strýka zaručene rozzúrilo. V domácnosti Dursleyovcov sa nesmel názov Harryho školy vyslovovať nahlas.

Strýko Vernon zvrátil svoju gigantickú tvár, akoby sa pokúšal rozpamätať na niečo veľmi nepríjemné.

„Taká zavalitá?“ zavrčal napokon. „Čo má krdeľ ryšavých deciek?“

Harry sa zamračil. Mal pocit, že to strýko trochu prehnal, keď nazýva niekoho „zavalitým“, pričom jeho vlastný syn Dudley dospel do štádia, ktoré mu hrozilo už od zavŕšenia tretieho roku života – totiž, že bol napokon širší ako dlhší.

Strýko Vernon opäť študoval list.

„Metlobal,“ hundral si popod nos. „*Metlobal* – čo je to za sprostosť?“

Harryho sa opäť zmocňovala zlosť.

„To je taký šport,“ odvetil úsečne. „Hrá sa na metle...“

„Dobre, dobre!“ zvolal strýko Vernon. Harry s potešením zaregistroval strýkov zhrozený výraz. Jeho nervová sústava zjavne nezniešala, aby sa v jeho obývačke nahlas vyslovilo slovo „metla“. Opäť sa tváril, že číta list. Harry si všimol, ako jeho pery nečujne vyslovujú slová „odpoveď nám pošlite... normálnym spôsobom“. Strýko sa zachmúril.

„Čo má znamenať ‚normálnym spôsobom‘?“ vyštekol.

„Normálnym spôsobom pre nás,“ odvetil Harry a skôr než mu v tom stihol strýko zabrániť, dodal, „však vieš, sovou poštou. To je totiž pre čarodejníkov normálne.“

Strýko Vernon sa zatváril tak pobúrene, akoby Harry práve vyslovil nejakú veľmi nechutnú nadávku. Trasúc sa od hnevu, nervózne sa pozrel cez okno, akoby čakal, že tam zazrie niektorého zo susedov s uchom pritlačeným na sklo.

„Koľkokrát ti mám opakovať, že si neželám, aby pod mojou strechou padla čo i len zmienka o tvojej nenormálnosti?“ zasyčal a jeho tvár nadobudla farbu zrelej slivky. „Čo si to dovoľuješ, ty nevďačník, my s Petuniou ťa predsa obliekame...“

„Do toho, čo Dudley už nechce,“ poznamenal Harry a mal pravdu. Aj teraz mal na sebe pulóver, ktorý mu bol taký veľký, že si musel päťkrát založiť rukávy, aby mohol vôbec používať ruky, a siahal mu až pod kolená, čím zakrýval väčšiu polovicu rozgajdaných džínsov.

„Ako sa to so mnou rozprávaš?“ zrukol strýko Vernon, trasúc sa od zlosti.

Harry sa však rozhodol, že nebude všetko znášať. Už pominuli tie časy, keď sa musel mlčky prispôsobovať aj tým najhlúpejším pravidlám Dursleyovcov. Odmietol držať Dudleyho diétu a nedopustí ani, aby mu strýko Vernon zabránil ísť na Svetový pohár v metlobale, bude bojovať zo všetkých síl. Zhlboka sa nadýchol a vyhlásil: „Dobre, na Svetový pohár teda nejdem. Môžem už ísť? Musím ešte dopísať list Siriusovi. Však vieš - môjmu krstnému otcovi.“

A zabralo to. Vyslovil kúzelné slovička. Purpurová tvár strýka Vernona na niektorých miestach zbledla, takže teraz vyzerala ako zle zamiešaná zmrzlina z čiernych ríbezlí.

„Ty - ty mu píšeš?“ opýtal sa strýko Vernon a zo všetkých síl sa snažil, aby jeho hlas znel pokojne - Harry si

však všimol, že zreničky jeho drobných očiek sa od strachu zúžili.

„Áno... pravdaže,“ odvetil Harry len tak ledabolo. „Už dlho som sa mu neozval, a vieš, keď odo mňa nedostane správu, môže si myslieť, že sa mi prihodilo niečo zlé.“

Odmlčal sa a vychutnával účinok svojich slov. Takmer videl, ako strýkovi Vernonovi pod hustými tmavými vlasmi s bezchybnou cestičkou uprostred pracujú ozubené kolieska. Ak mu zabráni, aby Siriusovi napísal, Sirius si bude myslieť, že s Harrym zle zaobchádzajú. Ak Harrymu zakáže ísť na Svetový pohár v metlobale, Harry to Siriusovi napíše, a ten *sa dozvie*, že s Harrym zle zaobchádzajú. Strýko Vernon môže urobiť len jednu jedínú vec. Harry mal pocit, akoby bola strýkova obrovská fúzatá tvár priehľadná; videl, ako sa za ňou schýľuje ku konečnému rozhodnutiu. Harry premáhal smiech a usiloval sa, aby jeho tvár neprehrádzala, čo si myslí. A vtom...

„Tak dobre, teda. Choď si na ten svoj prekliaty... na ten svoj hlúpy pohár, či čo to je. A napíš tým... tým *Weasleyovcom*, nech si po teba prídu. Nemienim ťa totiž prevážať cez pol krajiny. A môžeš tam zostať až do konca prázdnin. A tomu svojmu krstnému otcovi... láskavo... odkáž, že tam ideš.“

„Tak fajn,“ potešil sa Harry.

Zvrtol sa a vykročil smerom k dverám do obývačky, pričom sa veľmi premáhal, aby od radosti nevyskočil a nezačal ujúkať. Pôjde... pôjde k *Weasleyovcom*, uvidí Svetový pohár v metlobale!

V hale takmer vrazil do Dudleyho, ktorý špehoval za dverami v nádeji, že začuje, ako jeho otec čistí Harrymu

žalúdok. Keď na Harryho tvári zbadal širokánsky úsmev, neveril vlastným očiam.

„Dnes boli *vynikajúce* raňajky, však?“ poznamenal Harry. „Ak mám byť úprimný, najedol som sa do prasknutia. A ty ako?“

Keď zbadal, ako ohromene sa Dudley tvári, rozosmial sa a vyrútil sa do svojej izby, pričom bral schody po troch.

Okamžite si všimol, že Hedviga sa vrátila. Sedela v kletke, hľadela na Harryho svojimi obrovskými jantárovožltými očami a cvakala zobákom, čo bol neklamný znak toho, že sa pre niečo hnevá. A Harry veľmi rýchlo zistil, čo to je.

„Au!“ skríkol Harry, lebo mu zboku vletelo do hlavy čosi, čo vyzeralo ako malá sivastá tenisová loptička s pierkami. Harry si začal zúrivo masírovať boľavé miesto a pozrel hore, čo ho to vlastne zasiahlo. Uvidel miniatúrnu sovu, takú drobnú, že by sa mu zmestila do dlane, ktorá svišťala vzduchom sem a tam, sem a tam ako práve vypustená raketa. Vzápätí si Harry všimol, že sovička mu pustila k nohám akýsi list. Zohol sa poň, okamžite spoznal Ronov rukopis a rýchlo roztrhol obálku. Vnútri našiel narýchlo načmáraný odkaz.

*Harry - TATKO ZOHNAL LÍSTKY - Írsko
proti Bulharsku, v pondelok večer. Mama
napísala Tvojim muklom, aby Ťa k nám
pustili. Možno ten list dostali, neviem, aká
rýchla je muklovska pošta. No pre istotu
posielam aj Kvíka.*

Harry nechápavo pozeral na slovo „Kvík“, potom zdvihol zrak a zahľadel sa na drobnú sovičku, ktorá te-

raz krúžila okolo stropnej lampy. V živote nevidel niečo, čo by sa menej podobalo nejakému kvíkajúcemu prasaťu. Možno zle rozlúštil Ronov škrabopis. Čítal ďalej:

Prídeme po Teba, či sa to muklom bude páčiť, alebo nie, o Svetový pohár nesmieš prísť, no mamka s tatkom tvrdia, že bude lepšie, keď Ťa najskôr vypýtame. Ak súhlasia, daj mi okamžite vedieť po Kvíkovi, prídeme po Teba v nedeľu večer o piatej. A ak nie, daj mi vedieť po Kvíkovi, prídeme po Teba v nedeľu večer o piatej aj tak.

Hermiona dorazí už dnes večer. Percy nastúpil do práce – robí v Oddelení medzinárodnej čarodejníckej spolupráce. Keď budeš u nás, akejkoľvek zmienke o zahraničí sa radšej vyhni, lebo sa k smrti unudíš.

Teší sa na Teba

„Prestaň už!“ zakričal Harry na malú sovičku, ktorá mu lietala tesne ponad hlavu a bláznivo pritom čvirikala, zjavne od samej radosti, že sa jej podarilo doručiť list správne mu adresátovi. „Pod' sem, odnesieš svojmu majiteľovi odkaz!“

Sovička sa zniesla na Hedviginu klietku. Hedviga k nej odmerane vzhliadla, akoby jej chcela naznačiť, nech sa neopováži prísť bližšie.

Harry opäť schytil orlie brko, načiahol sa po čistom pergamene a napísal:

*Ron, všetko v poriadku, muklovia ma pustili.
Uvidíme sa zajtra o piatej. Už sa teším.*

Lístok niekoľkokrát preložil a pripevnil sovičke na tenulinkú nožičku, čo však vôbec nebolo jednoduché, pretože sovička od samej radosti skackala ako zmyslov zbavená. Keď sa mu to konečne podarilo, sovička okamžite vyštartovala; vyletela von oknom a zmizla mu z dohľadu.

Harry sa otočil k Hedvige.

„Čo by si povedala na dlhší výlet?“ opýtal sa jej.

Hedviga spokojne zahúkala.

„Mohla by si toto odnieť Siriusovi?“ spýtal sa a chytil do ruky list. „Počkaj... ešte tam niečo dopíšem.“

Rozvinul pergamenu a náhlivo tam dopísal postskriptum.

*Keby si sa chcel so mnou spojiť, do konca
prázdnin budem u svojho kamaráta Rona
Weasleyho. Jeho tatko nám zohnal lístky
na Svetový pohár v metlobale!*

Keď dopísal, priviazal list Hedvige o nohu; tá čakala až nezvyčajne pokojne, akoby mu chcela ukázať, ako sa má správať ozajstná poštová sova.

„Potom príď k Ronovi, dobre?“ povedal jej.

Hedviga ho jemne dŕžala do prsta, potichu zasvišťala obrovskými krídlami a vyletela cez okno.

Harry sa za ňou pozeral, až kým mu nezmizla z dohľadu, potom vliezol pod posteľ, vypáčil z podlahy uvoľ-

nenú drevenú dosku a vytiahol spod nej veľký kus narodeninovej torty. Sadol si na zem, s chuťou sa do nej pustil a cítil, ako ho zaplavuje pocit radosti. On má tortu a Dudley len grapefruit; je nádherný slnečný deň, zajtra odchádza z Privátnej cesty, jazva ho už nebolí a uvidí Svetový pohár v metlobale. Naozaj nebola vhodná chvíľa na to, aby sa pre niečo znepokojoval – ani lord Voldemort za to nestál.

OPĚT V BRLOHU

Na druhý deň o dvanástej mal už Harry pobalené všetky školské veci i väčšinu ostatných cenností – neviditeľný plášť, dedičstvo po otcovi, metlu od Siriusa, čarovnú mapu Rokfortu, ktorú mu vlni darovali Fred s Geomom. Spod uvoľnenej drevenej dosky vybral všetko jedlo, opakovane prekutral každý kút izby, či tam nenájde zapatrošenú nejakú knihu alebo brko, a zo steny zvesil kalendárik, kde si prečiarkoval dni, čo mu zostávajú do návratu na Rokfort.

Atmosféra na Privátnej ceste číslo 4 bola mimoriadne napätá. Nezadržateľne sa blížiaci príchod delegácie čarodejníkov do domu Dursleyovcov spôsobil, že jeho obyvatelia boli neobyčajne podráždení a nervózni. Keď Harry oznámil strýkovi, že Weasleyovci prídu na druhý deň o piatej, viditeľne ho tým vydesil.

„Dúfam, že si im povedal, aby sa obliekli slušne,“ zavrčal. „Videl som totiž, čo si tí tvoji kumpáni dokážu na seba navliecť. Hádám budú mať v sebe aspoň toľko slušnosti, že prídu v normálnych šatách.“

Harryho odrazu premkla akási zlá predtucha. Pokiaľ si dobre pamätá, pán a pani Weasleyovci nenosievali oblečenie, ktoré by strýko Dursley považoval za „normálne“. Ich deti sa síce cez prázdniny radi s obľubou obliekali do muklovských vecí, no pán a pani Weasleyovci zvyčajne chodili v dlhých habitoch rôzneho stupňa ob-

nosenosti. Harryho vôbec netrápilo, čo povedia susedia, obával sa však, aby sa k nim Dursleyovci nesprávali hrubo, keď sa ukáže, že zosobňujú ich najhoršie predstavy o čarodejníkoch.

Strýko Vernon si obliekol svoj najlepší oblek. Nieкто by si možno myslel, že sa chystá hostí patrične privítať, no Harry vedel, že to urobil preto, aby pôsobil dôležito a zastrašujúco. Na druhej strane Dudley vyzeral akýsi scvrknutý. Nebolo to preto, že by jeho diéta konečne priniesla želaný efekt, ale preto, že sa bál. Jeho posledné stretnutie s dospelým čarodejníkom sa skončilo tak, že mu vzadu z nohavíc vykúkal zatočený prasací chvostík a za jeho odstránenie v súkromnej londýnskej nemocnici museli strýko Vernon a teta Petunia zaplatiť kopu peňazí. Nečudo, že si teraz Dudley podchvíľou nervózne prechádzal dľaňou po zadku a z izby do izby sa zakrádal vždy chrptom popri stene, aby nepriateľovi nenastavil znova ten istý terč.

Obed prebehol takmer v úplnej tichosti. Dudley dokonca vôbec neprotestoval proti jedlu (tvaroh a strúhaný zeler). Teta Petunia nejedla vôbec. Sedela so založenými rukami a pevne zovretými perami; vyzeralo to, že si žuje jazyk, akoby chcela preglgnúť všetky tie vyhrážky a nadávky, ktorými by Harryho najradšej zavalila.

„Určite prídu autom, však?“ vyštekol strýko Vernon ponad stôl.

„Hm...“ zamrmlal Harry.

O tom nerozmýšľal. Naozaj, ako sem len Weasleyovci prídu? Auto už nemajú; staručký Ford Anglia, na ktorom kedysi jazdili, sa v súčasnosti preháňa po Zakázanom lese pri Rokforte. Vlni si však pán Weasley požičal auto Ministerstva mágie. Žeby to urobil aj teraz?

„Myslím, že hej,“ odvetil napokon.

Strýko Vernon si zahundral čosi popod fúzy. Za normálnych okolností by sa opýtal, akú značku auta má pán Weasley; mužov totiž zásadne hodnotil podľa toho, na akom veľkom a drahom aute jazdia. Harry však pochyboval, že by strýko za normálnych okolností pána Weasleyho prijal, hoci by mal priam Ferrari.

Harry strávil takmer celé popoludnie vo svojej izbe. Nevydržal by sa totiž pozerať, ako teta Petunia každú chvíľu nazerá cez tylové záclony, akoby platil zákaz vychádzania, alebo zo zoo ušli splašené nosorožce. Do obývačky zišiel až o trištvrte na päť.

Teta Petunia neprestajne naprávala vankúše. Strýko Vernon sa tváril, že číta noviny, no jeho drobné očka sa ani nepohli, a Harry vedel, že s nastraženými ušami čaká, či nezachytí zvuk blížiaceho sa auta. Dudley sedel napchatý v kresle a tučnými rukami si pevne zvieral zadok. Harry nezniesol toľké napätie, vyšiel z izby, sadol si na schody v hale, nespúšťal oči z hodiniiek a srdce mu od samého vzrušenia a nervozity búšilo ako divé.

Prešlo päť hodín a nič. Strýko Vernon, ktorý sa už začal v obleku potiť, otvoril vchodové dvere, vystrčil von hlavu, zahľadel sa na dolný i horný koniec ulice a rýchlo ju zase stiahol.

„Meškajú!“ oboril sa na Harryho.

„Viem,“ odvetil Harry. „Možno... hm... je zápcha, alebo ich niečo zdržalo.“

Päť hodín desať minút... štvrť na šesť... Harryho sa už zmocňoval strach. O pol šiestej začul z obývačky priškrtené hlasy strýka Vernona a tety Petunie.

„Nevedia, čo je slušnosť.“

„Čo keby sme museli niekam odísť?“

„Možno si myslia, že keď prídu neskôr, pozveme ich aj na večeru.“

„To nech si vyhodia z hlavy,“ vyhlásil strýko Vernon a Harry počul, ako vstal a začal sa prechádzať po izbe. „Vezmú si toho chlapčiska a pôjdu, nebudú sa tu zbytočne zdržiavať. Teda ak vôbec prídu. Zrejme si pomýlili deň. *Títo ľudia* zrejme nevedia, čo je presnosť. Alebo sa im tá stará rachotina, čo určite majú, po ceste rozpadla a... ááááá!“

Harry vyskočil. Z opačného konca obývačky k nemu doliehal vystrašený, zúfalý krik Dursleyovcov. Vzápätí sa do haly vrátil Dudley a na tvári sa mu zračila hrôza.

„Čo je?“ zvolal Harry. „Čo sa robí?“

Dudley však nebol schopný slova. Oboma rukami sa ešte vždy držal za zadok a tak rýchlo, ako len vládal, odčapal do kuchyne. Harry vbehol do obývačky.

Zvnútra skutočného kozuba, ktorý však Dursleyovci zatĺkli doskami a používali iba umelý elektrický, sa ozývalo hlasné búchanie a škrabanie.

„Čo je to?“ zastonala teta Petunia, ktorá sa opierala o stenu a zhrozene civela na umelý oheň. „Čo je to, Vernon?“

No vzápätí sa dovtípili. Zvnútra zadebneného ohniska sa ozvali hlasy.

„Au! Fred, nie... ustúp, ustúp, zrejme sa stala nejaká chyba... povedz Georgeovi, aby... AUU! George, nie, je tu málo miesta, rýchlo sa vráť a povedz Ronovi...“

„Tatko, možno nás Harry počuje... a otvorí nám...“

Spoza dreveného obkladu sa ozval buchot pástí.

„Harry!? Harry, počuješ nás!?“

Dursleyovci hľadeli na Harryho ako párik rozzúrených kojotov.

„Čo to je?“ zavrčal strýko Vernon. „Čo to má znamenať?“

„Oni... chceli sa sem dopraviť pomocou hop-šup prášku,“ vysvetľoval Harry a veru mal čo robiť, aby nevybuchol v smiech. „Vedia cestovať cez oheň... ale vy ste zakryli kozub... počkajte...“

Pristúpil ku kozubu a zakričal cez drevené dosky.

„Pán Weasley! Počujete ma?“

Buchot ustal. Nieкто vo vnútri kozuba odrazu povedal: „Pssst!“

„Pán Weasley, to som ja Harry. Kozub je zadebnený. Tadiaľ sa nedostanete.“

„Došľaka!“ zahrešil pán Weasley. „Čo je to za rozum zastávať ohnisko?“

„Máme elektrický kozub,“ vysvetľoval Harry.

„Vážne?“ ozval sa vzrušený hlas pána Weasleyho. „Eklektrický, vravíš? Aj s výstrčkou? Úžasné, to musím vidieť... budeme musieť... au, Ron!“

Odrazu bolo počuť aj Ronov hlas.

„Čo tu robíme? Nepodarilo sa to?“

„Ale čoby, Ron,“ poznamenal posmešne Fred. „Prišli sme presne tam, kam sme chceli.“

„Jasné, a v živote sme si tak neužívali ako teraz,“ dodal George, ktorého hlas znel akosi pridusene, akoby ho nieкто tlačil k stene.

„Chlapci, chlapci...“ zahriakol ich pán Weasley chabo. „Pokúšam sa vymyslieť, čo urobíme. Áno... to je jediná možnosť... choď nabok, Harry.“

Harry ustúpil k sedačke. Strýko Vernon však vykročil ku kozubu.

„Počkajte!“ prikázal umelému ohňu. „Čo chcete rob-“
PRÁÁSK.

Zamurovaný kozub sa rozletel, nato jeho elektrická napodobenina vystrelila na druhý koniec obývačky a zvnútra sa vyvalil pán Weasley, Fred, George a Ron, zahalení kúskami muriva a drevených trosiek. Teta Petunia zvreskla a prepadla dozadu cez servírovací stolík; strýko Vernon ju však zachytil skôr, ako dopadla na zem, a v nemom úžase zízal na Weasleyovcov, ktorí mali rovnaké červené vlasy a Fred s Georgeom dokonca i rovnaké pehy.

„Hneď je to lepšie,“ dychčal pán Weasley a začal si oprašovať z dlhého zeleného habitu prach a naprávať okuliare. „Á... vy ste určite Harryho teta a ujo!“

Vysoký, chudý pán Weasley vykročil smerom k strýkovi Vernonovi a podával mu ruku, no strýko Vernon cúvol o niekoľko krokov, pričom so sebou vliekol aj tetu Petuniu. Jeho najlepší oblek pokrýval biely prach, ktorý sa mu usadil aj vo vlasoch a na fúziskách, takže vyzeral, akoby práve ostarol o tridsať rokov.

„Hm... no... mrzí ma to,“ jachtal pán Weasley, spustil ruku a ponad plece sa obzrel na zničený kozub. „Je to moja chyba. Nenapadlo mi, že druhý koniec bude upchatý. Zapojil som váš kozub do hop-šup siete, viete... len na toto popoludnie, aby sme mohli prísť po Harryho. Ak mám byť úprimný, muklovske kozuby by sa nemali pripájať... no mám dobré styky na dispečingu pre reguláciu hop-šup siete a tí to zariadili. Nebojte sa, raz-dva to dám do poriadku. Zapálím oheň, pošlem chlapcov domov, a skôr ako sa odmiestnim, budete mať kozub taký, ako predtým.“

Harry by dal krk na to, že Dursleyovci mu nerozumeli ani slovo. Stáli ako prikovaní a neveriacky zízali na pána Weasleyho. Teta Petunia sa horko-ťažko postavila a skryla sa za strýka Vernona.

„Ahoj, Harry!“ zvolal pán Weasley natešene. „Kde máš kufor?“

„Hore,“ odvetil Harry a usmial sa.

„Ideme poň,“ zavelil Fred. Žmurkol na Harryho a spolu s Georgeom vyšli z izby. Vedeli, kde má Harry izbu, pretože ho z nej už raz pod rúškom noci zachraňovali. Harry tušil, že Fred s Georgeom hrozne túžia vidieť Dudleyho, lebo im o ňom veľa rozprával.

„No,“ prehovoril pán Weasley a hompálajúc rukami premýšľal, čo by tak povedal, aby prerušil trápne ticho. „Máte... hm... máte to tu veľmi pekné.“

No keďže inokedy vyleštenú obývačku teraz pokrýval prach a kúsky muriva, touto poznámkou na Dursleyovcov príliš nezapôsobil. Tvár strýka Vernona znova nadobudla purpurovočervenú farbu a teta Petunia opäť začala omáľať jazyk. Obaja boli však našťastie natoľko vystrašení, že sa báli prehovoriť.

Pán Weasley sa rozhliadol po miestnosti. Miloval všetko, čo nejakým spôsobom súviselo s muklami. Harry na ňom videl, ako poškľuže po televízore a videorekordéri a túži pozrieť sa na ne zblízka.

„Tak oni majú eklektinu,“ poznamenal dôležito. „Á, už vidím zastrkovačky. Inak, ja zbieram zastrkovačky,“ obrátil sa k strýkovi Vernonovi. „Aj baterky. Mám veľikánsku zbierku bateriek. Žena si myslí, že som blázon, ale to viete.“

Bolo očividné, že strýko Vernon si to o pánovi Weasleym myslí tiež. Posunul sa kúsok doprava a úplne zakryl tetu Petuniu, akoby sa bál, že pán Weasley na nich každú chvíľu zaútočí.

Odrazu sa v miestnosti zjavil Dudley. Harry počul na schodoch buchot kufra a pochopil, čo spôsobilo, že

opustil svoj úkryt v kuchyni. Zakrádal sa popri stene, vystrašene hľadel na pána Weasleyho a hľadal útočisko za mamou a otcom. Strýko Vernon bol síce dosť široký, aby zakryl kostnatú tetu Petuniu, no Dudley nemal najmenšiu šancu schovať sa za ním.

„Toto je určite tvoj bratanec, však, Harry?“ ozval sa pán Weasley, statočne pokračujúc v snahe rozprúdiť konverzáciu.

„Hej,“ prisvedčil Harry, „to je Dudley.“

Pohľady pána Weasleyho a Harryho sa na okamih stretli, no vzápätí obaja rýchlo odvrátili zrak, pretože hrozilo, že vybuchnú v smiech. Dudley si stále stískal zadok, ako by sa bál, že mu odpadne. Jeho čudné správanie však pána Weasleyho viditeľne znepokojilo. Keď v nasledujúcej chvíli prehovoril, Harry z jeho hlasu vytušil, že pán Weasley si o Dudleym myslí presne to isté, čo si Dursleyovci myslia o ňom – že je blázon. Pán Weasley však na rozdiel od nich nepociťoval hnev, ale ľútosť.

„Prežil si pekné prázdniny, Dudley?“ opýtal sa ho milo.

Dudley zaskučal. Harrymu neuniklo, že si rukami ešte tuhšie zovrel obrovský zadok.

Odzrazu sa zjavili Fred a George s Harryho školským kufrom. Len čo vošli do obývačky, rozhľadli sa a zbadali Dudleyho. Na ich tvárach sa objavil rovnaký diabolský úškrn.

„No dobre,“ povedal pán Weasley, „dajme sa radšej do toho.“

Vysúkal si rukávy a vytiahol prútik. Harry si všimol, že Dursleyovci sa ako na povel pritlačili chrbtami k stene.

„*Incendio!*“ zvolal pán Weasley a ukázal prútikom na dieru v stene.

V kozube razom vzbĺkol oheň, spokojne si pukotal, akoby horel už celé hodiny. Pán Weasley vybral z habitu malé vrecúško so šnúrkou, rozťahol ho, vzal medzi prsty trochu prášku a hodil ho do ohňa, ktorý sa zmenil na smaragdovozelený a plamene vyšľahli vyššie.

„Ideš prvý, Fred,“ zavelil pán Weasley.

„Už letím,“ vyhlásil Fred. „Ach, nie... počkaj...“

Fredovi vypadol z vrečka balíček cukríkov a po celej izbe sa rozkotúľali veľké, guľaté bombóny zabalené v krikľavých papierikoch.

Fred štvornožky lozil po zemi a náhlivo si ich pchal späť do vrečka, potom Dursleyovcom veselo zakýval, prikročil ku kozubu a s výkrikom „*Brloh!*“ vošiel do plameňov. Z úst tety Petunie sa vydral srdcervúci výkrik. Čosi zasvišťalo, a Freda nebolo.

„Teraz ty, George,“ prikázal pán Weasley, „a vezmi aj kufor.“

Harry pomohol Georgeovi preniesť kufor do ohňa a tam ho postavili nabok, aby sa lepšie držal. Opäť čosi zasvišťalo, George vykrikol „*Brloh!*“ a zmizol tiež.

„Ron, ideš,“ kývol mu pán Weasley.

„Dovidenia,“ pozdravil Ron Dursleyovcov veselo. Usmial sa na Harryho, vstúpil do ohňa, zvolal „*Brloh!*“ a bol fuč.

Ostal už len Harry a pán Weasley.

„No... tak sa majte,“ pozdravil Harry Dursleyovcov.

Tí nereagovali. Harry vykročil k ohňu, no keď stúpil na kraj rohožky pred kozubom, pán Weasley natiahol k nemu ruku a zadržal ho. Začudovane pritom hľadel na Dursleyovcov.

„Harry vás pozdravil,“ povedal. „Nepočuli ste?“

„To si nevšímajte,“ pošepkal Harry pánovi Weasleymu. „Ja si na to nepotrpím.“

Pán Weasley však stále držal ruku na Harryho pleci.

„Svojho synovca celý rok nevidíte,“ vravel pán Weasley strýkovi Vernonovi pobúrene. „Tak sa s ním hádam rozlúčíte, nie?“

Strýkovi Vernonovi pošklbávalo tvárou. Už len fakt, že človek, ktorý mu práve rozbúral polovicu obývačky, ho tu poučuje o slušnosti, mu zrejme pôsobil nevýslovné muky. Pán Weasley však mal v ruke prútik a drobné očká strýka Vernona naň najprv letmo pozreli, kým veľmi neochotne povedal: „Tak teda dovidenia.“

„Dovidenia,“ odzdravil Harry, jednou nohou vkročil do zelených plameňov a pocítil príjemný teplý závan. Vtom však za svojím chrbtom začul hrozný pazvuk, akoby niekto grcal, a teta Petunia zvrieskla.

Harry sa zvrtol. Dudley už nestál za svojimi rodičmi. Kľučal vedľa servírovacieho stolíka, dusil sa, prskal a z úst mu liezlo čosi purpurovočervené a slizké, dlhé skoro pol metra. Harry si vzápätí uvedomil, že to dlhé je Dudleyho jazyk a na dlážke pred ním leží prázdny krikľavý obal z cukríka.

Teta Petunia sa vrhla na zem k Dudleymu, schmatla ho za konček napuchnutého jazyka a pokúšala sa mu ho vyškľbnúť z úst. Nečudo, že Dudley vrieskal a prskal ako divý a snažil sa ju od seba odohnať. Strýko Vernon kričal a rozhadzoval rukami a pán Weasley musel zvýšiť hlas, aby ich prekričal.

„Nebojte sa, hneď mu pomôžem!“ zvolal a zamieril k Dudleymu s prútikom v ruke. Teta Petunia však jačala ako ešte nikdy a hodila sa na svojho syna, aby ho ochránila pred pánom Weasleym.

„Upokojte sa!“ volal pán Weasley zúfalo. „Raz-dva bude v poriadku... to z toho cukríka... môj syn Fred... on je taký výmyselník... to nič, je to len zväčšujúce kúzlo... teda, aspoň si myslím... pustite ho, pomôžem mu...“

No čím viac Dursleyovcov upokojoval, tým boli vystrašenejší; teta Petunia hystericky vzlykala a kmásala Dudleyho za jazyk, rozhodnutá stoj čo stoj mu ho vytrhnúť; Dudley vyzeral, že sa dusí, čo bol dôsledok nielen opuchnutého jazyka, ale aj toho, že mu na ňom visela matka; strýko Vernon sa celkom prestal ovládať, schmatol z príborníka čínsku sošku a z celej sily ju šmaril do pána Weasleyho, ktorý sa prikrčil a spôsobil tak, že vzácna starožitnosť sa roztrieštla a jej úlomky dopadli medzi zvyšky zničeného kozuba.

„Tak upokojte sa už!“ zvolal pán Weasley nahnevane a hrozivo sa pritom oháňal prútikom. „Snažím sa vám predsa *pomôcť!*“

Strýko Vernon však ručal ako ranený hroch a vrhol sa na ďalšiu sošku.

„Harry, choď! Choď už!“ zakričal pán Weasley a namieril prútik na strýka Vernona. „Ja to už vybavím!“

Harry nechcel prísť o zábavu, no keď druhá soška len tesne minula jeho ľavé ucho, zväžil, že bude naozaj lepšie, keď riešenie tejto situácie prenechá pánovi Weasleymu. Vošiel do ohňa, ešte raz sa obzrel ponad plece a zvolal „*Brloh!*“. Zazrel ešte pána Weasleyho, ako pomocou prútika vyrazil strýkovi Vernonovi z ruky tretiu sošku, tetu Petuniu, ako leží na Dudleym a vrieska z plných pľúc, a Dudleyho jazyk, ktorý sa vlnil ako obrovský klzký pytón. No potom sa prudko rozkrútil a obývačka Dursleyovcov zmizla vo víre smaragdovozelených plameňov.